

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 246/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovéj a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JANIČEK LEGAL, s. r. o., advokátska kancelária, Kominárska 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vladimír Janíček, LL.M., proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 61/2018 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 102/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou 15. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Bratislave v záhlaví označených konaniach (ďalej len „napadnuté konania“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo vzťahu k okresnému súdu v sume 1 900 eur a ku krajskému súdu 350 eur a náhradu trov konania 410,26 eur.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ (právny zástupca ho označuje bez titulu Ing., predtým podával sťažnosti ústavnému súdu s titulom a zrejme ide o totožnú osobu podľa dátumu narodenia, pozn.) je sporovou stranou v konaní o náhradu škody vo výške 50 000 eur, pričom žalobný návrh podal 12. augusta 2018.
3. Dňa 25. októbra 2018 okresný súd uznesením odmietol žalobu sťažovateľa vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade z dôvodu absencie jej základných náležitostí podľa § 123 Civilného

sporového poriadku, pričom sťažovateľ doplnil žalobu 8. októbra 2018 na základe výzvy okresného súdu z 13. septembra 2018.

3. Dňa 11. júna 2020 bola žalovanej doručená výzva na vyjadrenie k žalobe, ktorá sa k nej vyjadřila 30. júna 2020. Pojednávanie určené na 30. október 2020 bolo zrušené z dôvodu pandemických opatrení. Takisto bolo zrušené aj pojednávanie určené na 22. január 2021. Na pojednávaní 21. mája 2021 okresný súd rozhodol uznesením o zastavení konania (od podania návrhu uplynulo vtedy viac ako 33 mesiacov).

4. Proti uzneseniu o zastavení konania podal sťažovateľ 1. júla 2021 odvolanie. Krajský súd v napadnutom konaní uznesením z 27. októbra 2021 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Po vrátení veci okresný súd určil termín pojednávania na 18. marec 2022. Konanie tak celkovo trvá už 41 mesiacov a nie je ešte právoplatne skončené. Sťažovateľ podal aj sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní 14. januára 2022, ale krajský súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Z predloženého súdneho spisu ústavný súd zistil, že súd po doručení žaloby konal priebežne a bez zbytočných prietahov. Súd uznesením z 13. septembra 2018 vyzval sťažovateľa na doplnenie žaloby, pretože neuviedol v nej ako žiada v jeho veci rozhodnúť určitým, zrozumiteľným a vykonateľným petitom a tiež preto, že nesprávne označil osobu žalobcu a nedoložil plnú moc na zastupovanie inej žalobkyne. Po doručení odpovede 12. októbra 2018, v ktorej sťažovateľ po označení žalobkyne v 1. rade a žalobcu v 2. rade a uvedení požadovanej výšky náhrady škody v sume 50 000 eur, súd uznesením zo 25. októbra 2018 žalobu vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade odmietol, pretože sťažovateľ opätovne nedoložil plnú moc udelenú mu na jej zastupovanie, resp. na podanie žaloby v jej mene. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie 25. novembra 2018. Okresný súd 29. novembra 2018 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v sume 5 eur a spis 9. januára 2019 predložil Krajskému súdu v Bratislave, ktorý ho vrátil okresnému súdu 23. októbra 2019 bez rozhodnutia. Po vykonaní potrebných úkonov (doručení uznesenia súdu prvého stupňa žalobkyni v 1. rade) bol bezodkladne spis predložený krajskému súdu 3. decembra 2019, ktorý uznesením č. k. 16 Co 276/2019-44 z 31. januára 2020 odvolanie sťažovateľa odmietol. Súd doručil predmetné uznesenie účastníkom 27. marca 2020, následne 13. mája 2020 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v sume 20 eur s poučením, že ak v lehote 10 dní

nebude súdny poplatok zaplatený, bude konanie zastavené. V písomnom vyjadrení z 30. júna 2020 žalovaná uviedla, že nárok sťažovateľa na náhradu škody nebol predmetom predbežného prerokovania v zmysle § 15 v spojení s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, preto žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť (č. l. 58 v spise). Dňa 7. júla 2020 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k stanovisku žalovanej v lehote 15 dní. Sťažovateľ 5. augusta 2020 doručil písomné vyjadrenie, ktoré bolo 20. augusta 2020 zaslané žalovanej na vedomie. Žalovaná sa k nej vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 16. októbra 2020. Dňa 7. augusta 2020 okresný súd určil termín pojednávania na 30. október 2020 a následne na 22. január 2021, avšak tieto boli zrušené z dôvodu preventívnych protipandemických opatrení. Dňa 19. apríla 2021 bol nariadený termín pojednávania na 21. máj 2021, na ktorom súd po vypočutí sťažovateľa a právneho zástupcu žalovanej rozhodol o zastavení konania z dôvodu, že podaniu žaloby nepredchádzalo predbežné prerokovanie nároku (z vyjadrenia žalovanej vyplývalo že sťažovateľ doručil žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody až 5. augusta 2020, ale po opakovaných a neúspešných výzvach žalovanej na doplnenie jeho žiadostí do 19. januára 2021 žalovaná mu oznámila, že na jeho žiadosť už nie je možné prihliadať, pozn.). Proti tomuto uzneseniu z 21. mája 2021 podal žalobca odvolanie, o ktorom po postúpení veci na odvolacie konanie 5. októbra 2021 rozhodol krajský súd 27. októbra 2021 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože pre zastavenie konania neboli splnené zákonné podmienky. Po doručení uznesenia krajského súdu sporovým stranám 9., resp. 29. novembra 2021, okresný súd nariadil 7. januára 2022 termín pojednávania na 18. marec 2022, na ktorom žalobca predniesol žalobu a bola mu poskytnutá lehota na predloženie špecifikácie vyjadrenia k jednotlivým predkladaným podaniam protistrany. Pojednávanie bolo odročené na 27. máj 2022.

8. Vychádzajúc z uvedeného prehľadu procesných úkonov, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť treba považovať nateraz za zjavne neopodstatnenú. V pridelenej veci označené súdy konali plynulo a úkony vykonávali v pravidelných intervaloch. Nečinnosť alebo pasivita súdu nebola zistená a jediné, čo možno vytknúť okresnému súdu, je to, že jeho rozhodnutie o zastavení konania nebolo zákonné.

9. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie práva zaručeného v tomto článku dohovoru (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. Podľa rozhodovacej praxe a judikatúry ESLP dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (Miroslav Mazurek proti Slovenskej

republike, rozhodnutie ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05; Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z ESLP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63). Ústavný súd tiež viackrát vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

11. Z procesných úkonov (bod 7) je zrejmé, že počas konania okresný súd aj krajský súd konali bez časových sklzov a ústavný súd nezistil žiadne výrazné obdobie ich nečinnosti. Krajský súd o odvolaniach sťažovateľa rozhodol 31. januára 2020 a 27. októbra 2021 (teda po jednom mesiaci od predloženia spisu). V čase podania ústavnej sťažnosti je *prima facie* zjavné, že jeho postupom nedošlo k porušovaniu označeného práva. To isté možno konštatovať, aj pokiaľ ide o postup okresného súdu, ktorého pochybenie naznačené v bode 8 bolo iba ojedinelé, krátke a neopakujúce sa. Na celkovú dĺžku konania podľa názoru ústavného súdu však výrazne prispel aj samotný sťažovateľ pri podaní nekvalifikovanej žaloby bez právneho zastúpenia, ktorej nedostatky musel súd dlhšiu dobu odstraňovať. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura*). Ten, kto sa stavia k ochrane svojich práv s neospravedliteľnou ľahostajnosťou alebo nevedomosťou v konaní pred všeobecným súdom, nemôže s úspechom požadovať ochranu týchto svojich práv následne na ústavnom súde.

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu